Ministerie van Financiën

> Retouradres POSTBUS 20201 2500 EE 'S-GRAVENHAGE

Korte Voorhout 7
2511 CW 'S-GRAVENHAGE
POSTBUS 20201
2500 EE 'S-GRAVENHAGE
www.rijksoverheid.nl/fin

Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-GeneraalPostbus 200182500 EA
DEN HAAG

Ons kenmerk
2026-0000289210

Uw brief (kenmerk)

Bijlagen
(geen)

Datum 16 oktober 2026
Betreft Informatie implementatie FASTER richtlijn

Geachte voorzitter,

Inleiding
In de brief van 15 december 2025[1] is uw Kamer geïnformeerd over de op 10 december 2024 door de Raad van de Europese Unie aangenomen FASTER-richtlijn, Richtlijn (EU) 2025/50, betreffende een snellere en veiligere vermindering van de te veel ingehouden bronbelasting (hierna: de richtlijn). De richtlijn heeft als doel teruggaafprocedures en procedures voor een vermindering aan de bron in de dividendbelasting te harmoniseren, te versnellen en daarnaast om deze bestendiger te maken tegen misbruik.

Met deze brief wil ik uw Kamer meenemen in de achtergrond van de richtlijn, de wijze waarop deze richtlijn in Nederlandse wet- en regelgeving wordt geïmplementeerd, welke beleidskeuzemogelijkheden lidstaten bij de implementatie hebben en welke beleidskeuzes het kabinet hierin wil maken. Tot slot zal ik aandacht besteden aan de verwachte uitvoeringsgevolgen en de vervolgstappen in het wetgevingstraject.

Context en achtergrond richtlijn
Veel landen kennen een heffing op een dividend (uit aandelen) dat wordt uitgekeerd aan een aandeelhouder die niet in dat land woonachtig is. In het woonland van de aandeelhouder wordt het dividend vaak eveneens in de heffing betrokken. Dit kan leiden tot dubbele belasting voor de aandeelhouder. In belastingverdragen worden de heffingsrechten over dividenden verdeeld over het woonland en het bronland[2]. Het bronland (het land waaruit het dividend afkomstig is) heeft hierbij een beperkt heffingsrecht, dat wil zeggen dat het bronland een in het belastingverdrag overeengekomen maximaal tarief mag heffen over het dividend. Het nationale tarief van het bronland is vaak hoger dan het maximale tarief in een verdrag. Voor dit verschil bestaat er voor de aandeelhouder recht op een vermindering van geheven bronbelasting. De procedures ter vermindering van die bronbelasting verschillen per lidstaat en kunnen bovendien lang, duur en omslachtig zijn. Dit kan grensoverschrijdend beleggen binnen de EU minder aantrekkelijk maken.

[1] Kamerstukken II 2025/26, 25 087, nr. 357.

[2] Met bronland wordt in het internationaal belastingrecht bedoeld het land waaruit de dividenden komen.

De richtlijn beoogt de procedures voor vermindering van bronbelasting te versnellen en deze procedures bestendiger te maken tegen misbruik.
Het gaat hierbij dus om een procedurele verandering in de manier waarop vermindering van te veel ingehouden bronbelasting onder belastingverdragen wordt verleend. Er worden geen nieuwe rechten op vermindering dan wel vrijstelling van dividendbelasting geïntroduceerd.

In de richtlijn worden regels gesteld over de afgifte van een digitale woonplaatsverklaring[3], over het opstellen en bijhouden van een nationaal register en wordt een rapportageplicht voor financieel intermediairs[4] geïntroduceerd. Ook bevat de richtlijn regels over de procedures voor vermindering van bronbelasting op dividenden uitgekeerd op openbaar verhandelde aandelen en bevat de richtlijn overige bepalingen zoals boetebepalingen en aansprakelijkheidsbepalingen.

De richtlijn moet uiterlijk op 31 december 2028 in nationale wetgeving zijn opgenomen. Die nationale wetgeving dient vervolgens per 1 januari 2030 in werking te treden.

Wijze van implementatie
De richtlijn wordt in Nederland geïmplementeerd in één nieuwe belastingwet.[5] Hiervoor wordt gekozen omdat de richtlijn zich niet leent voor opname in één van de reeds bestaande belastingwetten zoals de Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR) of de Wet op de dividendbelasting 1965. Het implementeren van de richtlijn in een belastingwet brengt onder meer met zich mee dat besluiten (in de zin van de Algemene wet bestuursrecht) die op grond van deze nieuwe wet worden genomen binnen het gesloten stelsel van rechtsbescherming van de AWR vallen. Voorts zullen gegevens die worden verkregen in het kader van de uitvoering van deze nieuwe wet onder de werking van de fiscale geheimhoudingsplicht vallen.

Beleidskeuzes uit de richtlijn
De richtlijn laat enkele keuzemogelijkheden aan de lidstaten bij de implementatie van de richtlijn. De mogelijkheden die de richtlijn biedt en de keuzes die het kabinet wenst te maken, worden hieronder opgesomd.

<u>1. Procedures voor vermindering van dividendbelasting</u>
De richtlijn biedt de mogelijkheid te kiezen voor één of twee procedures voor de vermindering van dividendbelasting, namelijk een vermindering aan de bron en/of een snelle teruggaaf. Naast de implementatie van één of beide procedures is een lidstaat verplicht om ook te voorzien in een standaard teruggaafproces van te veel geheven bronbelasting.

Het kabinet kiest ervoor enkel de procedure van vermindering aan de bron te implementeren voor openbaar verhandelde aandelen. Nederland heeft reeds relatief snelle teruggaafprocedures voor de vermindering van te veel ingehouden dividendbelasting. Deze bestaande nationale procedures blijven gehandhaafd en

[3] In het vervolg wordt gesproken over woonplaatsverklaring, maar wordt bedoeld digitale woonplaatsverklaring.
[4] Als een financieel intermediair in het nationaal register is opgenomen wordt deze aangemerkt als gecertificeerd financieel intermediair.
[5] De richtlijn wordt zo zuiver mogelijk geïmplementeerd, waarbij onnodige nationale koppen worden vermeden.

daarmee voldoet Nederland ook aan de richtlijnvoorwaarde om te voorzien in een standaard teruggaafprocedure.

Volledigheidshalve vermeld ik in dit kader dat ik voornemens ben om onderzoek te doen of de huidige procedures van vermindering van dividendbelasting onder verdragen verbeterd kunnen worden.

2. Woonplaatsverklaring per kalenderjaar of boekjaar
Woonplaatsverklaringen moeten digitaal en geautomatiseerd worden afgegeven. De richtlijn biedt hierbij ruimte om te kiezen of de digitale woonplaatsverklaring een geldigheidsduur heeft van een kalenderjaar dan wel van een boekjaar. Het kabinet kiest ervoor de digitale woonplaatsverklaring per kalenderjaar af te geven. Dit is al jarenlang de praktijk binnen de Belastingdienst bij de afgifte van woonplaatsverklaringen. Hierbij is niet gebleken dat dit in de praktijk tot problemen leidt.

3. Opnemen van aanvullende informatie op de woonplaatsverklaring
De richtlijn laat de mogelijkheid voor lidstaten open om regels te treffen voor het opnemen van aanvullende informatie op een digitale woonplaatsverklaring. Het opnemen van aanvullende informatie biedt de mogelijkheid burgers en bedrijven meer maatwerk te leveren. Het kabinet maakt gebruik van deze mogelijkheid en hierbij zal aanvullende informatie opnemen op de woonplaatsverklaring, zoals het standaard opnemen van alle belastingverdragen in plaats van enkel het belastingverdrag dat in het gegeven geval van toepassing is. Deze standaardisatie brengt tevens een lagere uitvoeringslast met zich.

4. Directe of indirecte rapportage
De richtlijn vereist rapportage van gecertificeerde financieel intermediairs.[6]
De richtlijn laat ruimte om te kiezen dat gecertificeerde financieel intermediairs niet enkel gegevens ten aanzien van hun activiteiten verstrekken, maar ook ten aanzien van andere financieel intermediairs in de betalingsketen.
Het kabinet kiest voor deze vorm van indirecte rapportage. Indirecte rapportage is technologisch minder complex en het aantal intermediairs dat informatie aanlevert is beperkter. Mogelijk leidt deze wijze van rapportage ook tot minder administratieve lasten voor tussenliggende financieel intermediairs. Wel kan dit een hogere administratieve last betekenen voor de gecertificeerde financieel intermediair, maar naar verwachting is dit niet al te ingrijpend, omdat veel processen en gegevensstromen al gedigitaliseerd zijn.

5. Uitsluitingsgronden
De richtlijn laat ruimte om uitsluitingsgronden op te nemen voor toegang van de gecertificeerde financiële intermediairs tot de procedure voor de vermindering aan de bron van dividendbelasting. Deze uitsluitingsgronden zijn bedoeld om misbruik van de procedure te voorkomen. Zoals hiervoor aangegeven, kiest het kabinet ervoor de procedure van vermindering aan de bron te implementeren.

[6] Een gecertificeerd financieel intermediair is een financieel intermediair die in het nationaal register is opgenomen.

Het kabinet kiest voor vier uitsluitingsgronden.[7] Dit betekent dat er geen gebruik kan worden gemaakt van de richtlijnprocedure als:

a) het dividend is uitgekeerd op een openbaar verhandeld aandeel dat de geregistreerde eigenaar heeft verworven in het kader van een transactie die is uitgevoerd binnen een periode van vijf dagen vóór de ex-dividenddatum.
b) de dividenduitkering op het onderliggende effect waarvoor belastingvermindering wordt gevraagd, is gekoppeld aan een financiële regeling, zoals bijvoorbeeld derivaten, die niet vóór de ex-dividenddatum is afgewikkeld, vervallen of anderszins beëindigd.
c) er wordt aanspraak gemaakt op vrijstelling van de dividendbelasting.
d) er wordt aanspraak gemaakt op een verlaagd bronbelastingtarief dat niet voortvloeit uit belastingverdragen.

Voor deze uitsluitingsgronden wordt gekozen omdat bij (a) en (b) in de praktijk naar voren is gekomen dat het risico op dividendstripping[8] in die gevallen groter is. Bij uitsluitingsgronden (c) en (d) geldt dat als aanspraak gemaakt wordt op vrijstelling van dividendbelasting of een verlaagd bronbelastingtarief dat niet voortvloeit uit een belastingverdrag er vooraf geen waarborgen zijn, waardoor niet met voldoende zekerheid valt te zeggen dat er ook daadwerkelijk recht bestaat op vermindering van te veel ingehouden dividendbelasting zoals bedoeld in de richtlijn.
Omdat het kabinet kiest voor het systeem van vermindering aan de bron waarbij bij uitkering al rekening wordt gehouden met het maximaal overeengekomen tarief op grond van het van toepassing zijnde belastingverdrag acht het kabinet het noodzakelijk deze keuzes te maken.

Vervolg
De richtlijn moet per 31 december 2028 in nationale wetgeving geïmplementeerd zijn. Het tijdig doorlopen van het wetgevingstraject is noodzakelijk voor de praktijk om de implementatie in de praktijk goed te kunnen regelen.
Gelet op de impact van deze toekomstige wet zal op korte termijn een bijeenkomst worden georganiseerd met belangstellenden zodat zij kunnen reageren op de wijze van implementatie en de beleidskeuzes. Dit zal zo veel mogelijk gelijklopen met de internetconsultatie.

Na weging van de inbreng van deze belangstellenden zullen definitieve wetteksten door de Belastingdienst van een uitvoeringstoets worden voorzien.
Implementatie van de richtlijn is als internationaal project opgenomen in het IV-portfolio. In de uitvoeringstoets worden alle uitvoeringsaspecten in kaart gebracht, inclusief IV-aspecten.

Na afronding van de uitvoeringstoets wordt het wetsvoorstel ter advisering voorgelegd aan de Afdeling advisering van de Raad van State. Om het parlementaire proces tijdig te laten verlopen en de praktijk ook voldoende ruimte te geven om de implementatie in de praktijk goed te kunnen afronden, streef ik ernaar het wetsvoorstel rond de zomer van

[7] Het kabinet acht het uitsluiten van een dividenduitkering die meer bedraagt dan een brutobedrag van ten minste € 100.000 EUR per geregistreerde eigenaar en per betalingsdatum niet nodig. Wel kiest het kabinet ervoor in de rapportage te vereisen dat financieel intermediairs specifieke informatie verstrekken aan de Belastingdienst bij (dergelijke) hoge dividenduitkeringen.

[8] Dividendstripping is een complex fenomeen met verschillende verschijningsvormen. In de kern komt het erop neer dat de economische en juridische gerechtigheid tot dividenden wordt opgesplitst om een dividendbelastingvoordeel te behalen.

2027 aan uw Kamer te doen toekomen. Ik zal uw Kamer vooruitlopend op indiening van het wetsvoorstel zo veel mogelijk meenemen in dit traject.

Omnibusvoorstel directe belastingen (Omnibusrichtlijn)
Recent is uw Kamer, per BNC-fiche, geïnformeerd over het voorstel van de Europese Commissie inzake de Omnibusrichtlijn[9]. In dat voorstel wordt voorgesteld de FASTER-procedures uit te breiden naar de Interest & Royaltyrichtlijn en Moeder-dochterrichtlijn[10]. Deze richtlijnen zien onder andere op vrijstellingen aan de bron. Bij de implementatie van FASTER kiest het kabinet juist voor uitsluiting van die situaties (zie onderdeel 5. Uitsluitingsgronden, in het bijzonder punt c). Vooralsnog houdt het kabinet vast aan deze uitsluitingsgronden, maar het kabinet zal de verdere ontwikkelingen omtrent de Omnibusrichtlijn meenemen in de implementatie van FASTER.

Hoogachtend,

de staatssecretaris van Financiën,

Eelco Eerenberg

[9] Kamerstukken II 2026/27, 22 122, nr. 4421.

[10] Bij de uitsluitingsgronden bij implementatie wordt uitgegaan van de richtlijnen zoals die nu gelden.